Α/Α: 335931
Εντυπο: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
Ημ/νία: 13/05/1995
Σελίδα: paramyui

Παραμύθια με μουσική και χορό...

Της ΣΩΤΗΡΙΑΣ **ΜΑΤΖΙΡΗ**

Ακόμα μια φορά από τα μικρά θεατρικά σχήματα, για τα οποία δεν κρύβω το θαυμασμό μου, προέκυψε για λίγες βδομάδες ένα πρωτότυπο θέαμα. Δεν είναι θέατρο, δεν είναι χορός, δεν είναι τραγούδι - τι είναι; Κάτι απ' όλα. Τα Παραμύθια του Κόσμου από το χοροθέατρο της Νατάσσας Ζούκα δεν εντάσσονται σε κατηγορίες. Είναι και αυτά μέρος μιας τάσης που παρατηρείται τελευταία και στη χώρα μας, να διευρυνθούν τα όρια του θεατρικού γεγονότος. Μια διάθεση «αναρχίας» που θέλει να συνδυάσει τα ετερόκλητα, να αποδείξει πως στο θέατρο όλα γίνονται. Το μυθιστόρημα «ενθεατρίζεται», το δημοτικό τραγούδι επίσης, αλληλογραφίες, βιογραφίες, παραμύθια... Το σανίδι αδηφάγο ενσωματώνει ό,τι μπορεί να γίνει εικόνα και ήχος, επιβεβαιώνοντας τις αχανείς δυνατότητές του. Αυτές τις μέρες η σκηνή του Θεάτρου Σφενδόνη πάλλεται από μια ιδιόρρυθμη θεατρικότητα που συνδυάζει στοιχεία τα οποία από καταβολής θεάτρου συνθέτουν το είδος: Κίνηση, μουσική, τραγούδι, λόγος.
Το θέαμα που έστησαν με μια εξημμένη φαντασία η Νατάσσα Ζούκα, η Σαβίνα Γιαννάτου, ο Σπύρος Σακκάς και οι συνεργάτες τους, μας απορρόφησε κοντα δύο ώρες σε μια περιπλάνηση που θύμιζε όνειρο. Αλλεπάλληλα ευρήματα διαδέχονται το ένα το άλλο, λαϊκά παραμύθια από Αιθιοπία, Μικρασία, ηπειρωτική και νησιωτική Ελλάδα, ήχοι από τα βουκολικά Ιμαλάια, την Αλβανία, τη Σουηδία (τι τρίγωνο!), εικόνες από παντομίμα, θέατρο σκιών και μαριονέτας, κινησιολογία, που ενώ παραπέμπει σε διάφορες γνωστές αναφορές, είναι προσωπική και απρόβλεπτη, τραγούδι ανάμεσα σε ξόρκι, αμανέ, μαντινάδα, μοιρολόι και πολύ αυτοσχεδιασμό - όλα χωριστά και μαζί είναι μια έκπληξη. Δεν ξέρουμε τι μας περιμένει. Ακολουθούμε, παρατηρώντας με περιέργεια τα «νυχοπερπατήματα» των δημιουργών που εδώ ξεπερνούν τη γνωστή τους ιδιότητα: Η τραγουδίστρια Σαβίνα Γιαννάτου χορεύει, η χορεύτρια Νατάσσα Ζούκα τραγουδά, ο ηθοποιός Ταξιάρχης Χάνος χορεύει και τραγουδά.
Ολα κι όλα τρία πρόσωπα, ηθοποιοί - χορευτές - τραγουδιστές συγχρόνως, και τρεις μουσικοί (Γιάννης Νικολετόπουλος - κρουστά, Χάρης Λαμπράκης - νέι, ζουρνάς, Δημήτρης Μικέλης - ούτι, σάζι). Σώματα, φωνές και ήχοι πλεγμένοι σε μια συνεχή και απρόσκοπτη ροή, στο ρυθμό μιας ακροβατικής επίδειξης ή υποταγμένα στην πειθαρχία μιας ορχήστρας δωματίου. Είναι σαν όλοι, και οι έξι, να ανακαλύπτουν μαζί βήμα βήμα αυτοσχεδιάζοντας μια ατελείωτη σειρά από μικρά και μεγάλα ευρήματα.
Τα κείμενα δεν ολοκληρώνονται ποτέ, το ένα θέμα μπαίνει μέσα στο άλλο, τη δράση υποκαθιστούν φράσεις ξεκομμένες από κάποια μεγαλύτερη αφήγηση ή τραγούδι. Πού και πού ακούγονται λόγια σε μια άγνωστη, ίσως ανύπαρκτη γλώσσα. Παραδόξως, στα παραμύθια αυτά του κόσμου ο λόγος δεν έχει πολλή σημασία. Επισκιάζεται από την εικόνα, την κίνηση (μακάρι να ήταν περισσότερη), τον ήχο, τη φωνή, τα οποία διαγράφουν με ευφρόσυνη ποιητικότητα το μεγάλο κύκλο της ζωής, όπου η γέννηση, ο έρωτας και ο θάνατος ακροδηλώνονται χωρίς βασανιστικές επιμονές που θα βάραιναν την αλαφράδα των ηθοποιών και των μουσικών, των ενδιάμεσων δηλ. ανάμεσα στο παραμύθι και την πλατεία.
Η Νατάσσα Ζούκα (σενάριο, σκηνοθεσία, χορογραφία) μέσα από τα παραμύθια επικοινωνεί με ό,τι μέσο έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο: Φωνή, χειρονομία, κίνηση, αφήγηση. Το μαγικό τραγούδι της Σαβίνας Γιαννάτου πρωταγωνιστεί στη βραδιά μαζί με τη φαντασία της χορογραφίας. Το εύρος και η εκφραστικότητα της φωνής

της είναι μια απόλαυση, ανάλογη με τους μύθους που αφηγείται. Το θέαμα, με την καθοριστική συμβολή του Σπύρου Σακκά, έχει στη λεπτομέρειά του το στίγμα του επαγγελματισμού, διατηρώντας τη δροσιά του ύφους παιδικών αυτοσχεδιασμών. Το σανίδι δικαιώνεται, οι απαυδησμένες αισθήσεις του θεατή απαγκιάζουν από την ένταση, τον υλισμό, την κοινοτοπία της καθημερινότητας.
Εχουμε ξαναγράψει πως κάτι παρήγορο και όμορφο γεννιέται τα τελευταία χρόνια στα μικρά θέατρα που ξεφυτρώνουν, διασκευάζοντας παλιές αποθήκες, χωρίς σκηνικά, χωρίς καμαρίνια, χωρίς διαδρόμους και παρασκήνια. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως αν η πολιτεία έχει μια οφειλή προς το θέατρο, δεν είναι τα βαρύγδουπα κρατικά θέατρα με τους παχυλούς προϋπολογισμούς και τα μελαγχολικά αποτελέσματα. Μέχρι στιγμής, αυτά δεν αποσβένουν την αρωγή της. Το αίτημα για καλό θέατρο απαιτεί τώρα πια μεγαλύτερη ενίσχυση των ομάδων που έχουν αποδείξει πως την αξίζουν...

Πηγή: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ